

ZAKLADATEL A PRINCIPÁL Milan Hein
JEDNATEL Martin Šimek
UMĚLECKÝ ŠÉF Pavel Ondruch
PRODUKCE Claudia Nasliová
MARKETING, PR Michal Zelenka
VEDOUcí TECHNIKY Tomáš Dvořan

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA
Kateřina Šimková, Marie Krbová, David Zelinka,
Richard Fahrner, Jan Doskočil, Vít Drozda,
Ondřej Sýkora, Silvie Janáková, Eva Otmar,
Anna Vopátková, Simona Drábová, Kateřina
Štětková, Iveta Pažoutová, Václav Bláha,
Petr Holata, Pavel Vaněk a Gabriela Falcová.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz

VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
září 2023 / Sezóna 2023-2024
PROGRAM PŘIPRAVIL Pavel Ondruch
FOTO Jan Malíř
GRAFICKÁ ÚPRAVA Marcel Brna

Chcete vědět, co se děje
v zákulisí Divadla Ungelt?
Sledujte nás na sociálních sítích
nebo přímo na našich webových
stránkách www.divadlounge.cz.

VŠECHNY BAJECNÝ VECI

Duncan Macmillan
Jonny Donahoe

DIVADLO
UNGELT

Richard Krajčo

Všechny báječné věci

(Every Brilliant Thing)

AUTOŘI

Duncan Macmillan

Jonny Donahoe

PŘEKLAD

Magdaléna Zelenková

REŽIE

Karin Krajčo Babinská

DRAMATURGIE

Pavel Ondruch

VÝPRAVA

Marek Cpin

HRAJE

Richard Krajčo

ASISTENTKA REŽIE

Marie Krbová

VEDOUCÍ TECHNIKY

Tomáš Dvořan

ZVUK A SVĚTLA

Tomáš Dvořan, David Zelinka, Richard Fahrner

GARDEROBA A REKVIZITY

Eva Otmar, Anna Vopátková, Simona Drábová

Premiéry 26. a 27. ledna 2023 v Divadle Ungelt.

Děkujeme pobočce Hradčany Městské knihovny v Praze za laskavou pomoc při focení plakátu.

Autorská práva k dramatickému textu a překladu zastupuje Aura – pont s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

manželé

Zuzana a Martin Molnárovi

Klub přátel

Divadla Ungelt, z. s.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

PRÁVO

Vážení diváci,

mám velkou radost, že Ríša Krajčo,
v mých očích výjimečný herec,
přijal naši nabídku a ve svém
domovském divadle se Vám představí
v další exkluzivní roli!

Vítejte v hledišti!

Váš Milan Hein

Slovo REŽISÉRKY

Karin Krajčo Babinská

„Představení *Všech báječných věcí* se většinou hraje na prázdné kruhové scéně arénového typu v přímé interakci s publikem sedícím kolem dokola. Chtěla jsem se vydat jinou cestou, a rozhodla se přenést tento fenomenální text na divadelní prkna při zachování klasického uspořádání jeviště a hlediště. Hru, která se původně svým charakterem více blíží stand-up vystoupení, zdivadelnit. Využít Richardova hereckého talentu, aby sugestivním způsobem provedl diváky celým příběhem. Aby se plně ztotožnil s postavou vypravěče a znázornil ji ve všech etapách ubíhajícího času – jako malého chlapce, adolescenta, studenta i dospělého muže. Prostor pro divácké vstupy, jak to bylo v textu od začátku zamýšleno, jsme samozřejmě zachovali, ale doufáme, že se nám našim ztvárněním podařilo umocnit ještě další nepopiratelnou kvalitu této divadelní hry – a sice její emocionalitu.“

Divadlo jako

TERAPIE

podle
Duncana
Macmillana

„Ceny jsou krásné, i nominace jsou krásné, ale mně jde jen o to, abych každý večer oslovil alespoň jednoho člověka v publiku a řekl mu, že není sám, že není blázen, a že takhle jsem se cítil i já,“ prohlásil oceňovaný britský dramatik žijící v Londýně Duncan Macmillan v roce 2016. Tehdy vstupoval do vrcholného období své kariéry,

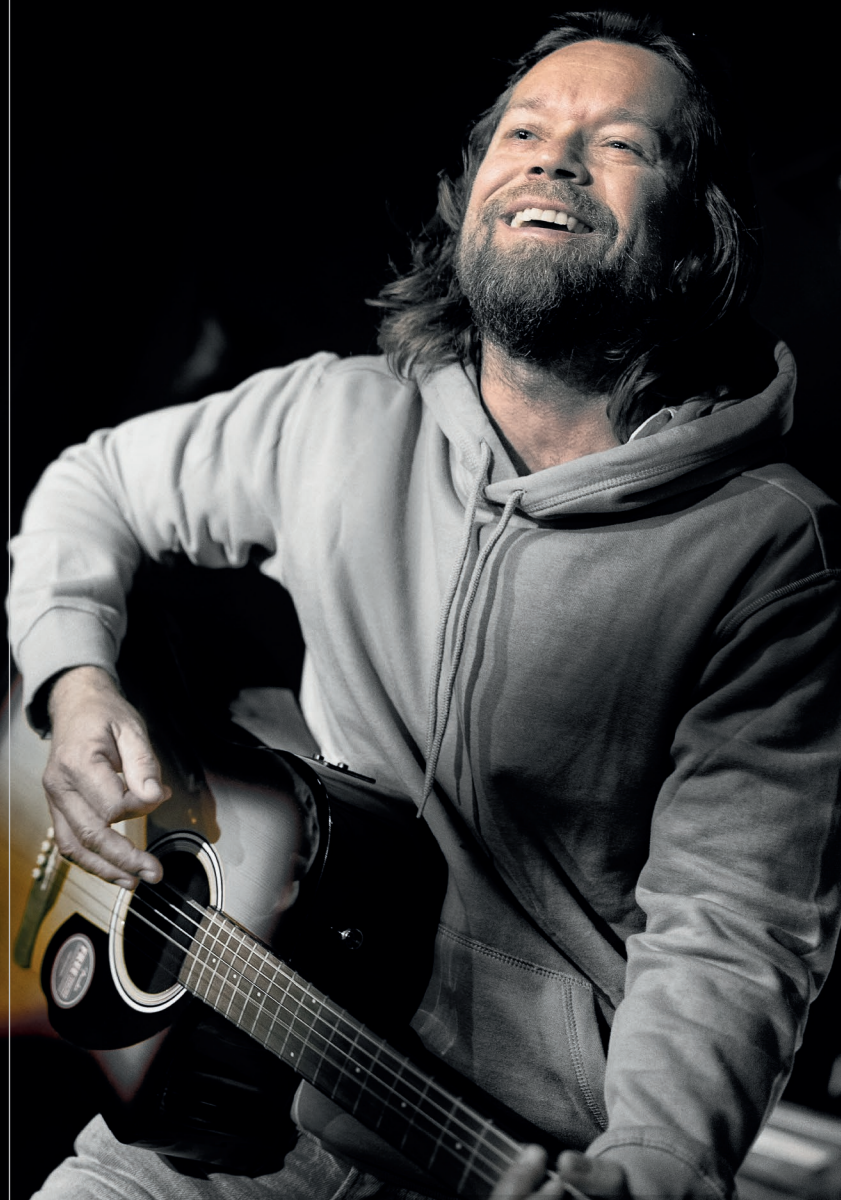
v němž se z mladého talentu (ročník 1980) přerodil v sebevědomou tvůrčí individualitu, která navázala na ostrovní tradici politického – chcete-li společensky angažovaného – divadla. Stal se tak hlasem, kterému naslouchá ne jeden člověk v publiku, ale přinejmenším celá generace Y, mileniálové.

Macmillanova „političnost“, míněno v širším slova smyslu, spočívá nejen v tom, že místo otázek, „na které zná odpovědi“, chce pokládat „otázky, které je nezbytné položit,“ ale také v tom, že důsledně píše o současných problémech. Jeho dílem prostupuje environmentální žal, trauma z nerovných příležitostí a propastně odlišného přístupu ke zdrojům (ať už na základě barvy pleti, pohlaví či chudoby) nebo témata duševního zdraví a mezilidských vztahů proměněných velkoměstským stylem života. Pro takový obsah hledá odpovídající formu, která je u něj skoro vždy překvapivá, inovativní a navýsost originální. V zájmu tématu je bez okolků ochoten narušit jakoukoli divadelní konvenci počínaje čtvrtou stěnou a konče rozostřením hranice mezi hercem a dramatickou postavou. Navzdory experimentálnímu přístupu k tvorbě, jeho texty s velkým komerčním úspěchem pronikají i na West End a Broadway. Velkoformátové drama o léčbě mladé ženy z drogové závislosti *Lidé, města, věci* mělo po světové premiéře na komorní scéně londýnského Národního divadla v roce 2015 takový úspěch, že nezbyvalo než přenést inscenaci na West End do velkého Wyndham's Theatre (hry se pak chopily i další divadelní domy, ať už v Berlíně, Nitře, Plzni či Hradci Králové).

Na dlouhé genezi hry *Lidé, města, věci* je vidět, jak důsledně a odpovědně Macmillan přistupuje k látce, na níž zrovna pracuje. Východiska, která ho vedou k rozpracování nějakého námětu, nejdříve přesně formuluje a posléze je podrobí přísnému výzkumu. Neupravuje pravdu v zájmu efektního uměleckého výsledku, ale drama přizpůsobuje pravdě, kterou je třeba za každou cenu vyslovit. „V naší kultuře se drogově závislí lidé buď idealizují, nebo stigmatizují, zneužívají se k vyprávění morality, příběhů o obětech, vtípů, nebo k něčemu dalšímu, co ignoruje skutečnou realitu problematiky závislosti – ať už z hlediska závislých nebo jejich blízkých. Já jsem chtěl psát především o procesu zotavení, což je v diskuzích o závislostech často opomíjeno.“

Macmillan v tomto citátu nepřímou pojmenoval kruciální náboj své tvorby. Každý jeho text totiž usiluje o to, aby divák zotavil. Divadlo je pro něj platformou pro zlepšování světa. Mohlo by se zdát, že divadlo je pro tak velké cíle marginální, že počet návštěvníků v sebevětším hledišti není srovnatelný s návštěvností nějakého hollywoodského blockbustera, ale Macmillan si je moc dobře vědom, že proces zotavení se nejúčinněji nastartuje pomocí kolektivně (a živě) sdíleného zážitku. Divadlo pro něj není zábavný cirkus, který na chvíli svého diváka odvede od bolestné reality současnos-

ti, ale naopak mu tuto bolestnou současnost předestře, zanalyzuje a nabídne řešení. Řešení, které spočívá v transformaci, změně v myšlení i cítění. „Proč se lidé scházejí v jedné místnosti a vytvářejí tím určitou komunitu, proč chtějí naslouchat příběhům jiných lidí a nacházet k nim svůj postoj? Jací jsme před tím, než vstoupíme do divadla a jak se změním, když z něj odcházíme? Divadlo nám dokáže připomenout, že jsme všichni živí, všichni společně, v tomto přítomném okamžiku. Na chvíli tak naši pozornost obrací ke složitosti a spletnosti lidského bytí.“

Macmillanova posedlost tématem v kombinaci s intelektuální introvertní povahou zapřičiňuje, že ačkoli patří k těm nejocetňovanějším britským dramatikům, o svém osobním životě nemluví. Skoro. Přiznává třeba, že divadlu propadl už v dětství. „Původně jsem chtěl být hercem a režisérem. Jako teenager jsem ani nevěděl, že lidé ještě pořád píší divadelní hry. Myslel jsem si, že všichni dramatici jsou mrtví.“ V polovině devadesátých let ale zhlédl dramatický debut revoluční britské dramatičky Sarah Kane *Zpustošení*. Naturalistická hra pracující s násilím, vulgaritami a extrémním sexem způsobila jeden z největších skandálů v britském divadle, a přestože ji velká část odborné veřejnosti po premiéře v roce 1995 ztrhala jako samoučelně šokující, s odstupem let je text považován za jeden z nejlepších, jaký kdy v Británii vznikl. Macmillan si najednou uvědomil nejen, že lidé stále píší divadelní hry, ale že tyto hry dokáží vystihnout to, čemu dnes čelíme. „Tehdy jsem začal číst stohy nových her. A začal jsem na ně chodit do divadla.“

Od Sarah Kane vedl jen krůček k legendární Caryl Churchill. Její apokalyptická dramatická vize *Daleko odsud*, která patří k těm největším interpretačním oříškům světového dramatu, Macmillana uhranula. „Myslím, že mě právě toto drama přimělo, abych nějakou hru napsal. Neviděl jsem ji sice na jevišti, ale na papíře se vyjímal tak dokonale, že jsem si to prostě chtěl taky zkusit. A zkouším to dodnes.“ Pečlivé studium angažovaného díla letos čtyřiaosmdesátileté autorky jistě přivedlo Macmillana k chápání divadla jako prostředku,

nikoli účelu. I proto se pustil do četby amerického herce, dramatika a esejeisty, kterého v Česku známe hlavně z menších rolí v *Sexu ve městě* či *Ally McBealové*, Wallace Shawna. Macmillan se inspiroval v jeho chápání divadla jako intervence. Je zábavné hledat spojitosti mezi *Všemi báječnými věcmi* a Shawnovým monodramatem *The Fever*, které v devadesátých letech hrál v soukromých newyorských bytech. Autor tam jejich obyvatele (a i sám sebe) nekompromisně obviňoval, že jim pohodlný život umožnila chudoba druhých.

Ovlivněn objevem intervenčního potenciálu performativního umění, šel Macmillan studovat film a divadlo na University of Reading. Miloval hudbu (jeho tehdejší spolužák pop-jazzový zpěvák Jamie Cullum o něm říká, že se v ní orientuje více než on), ale nejvíce tíhnul k herectví. „Brzy jsem zjistil, že mám velmi nudný hlas a nezájemný obličej. A nehodlal jsem ztrácet čas tím, že bych se to snažil lámat přes koleno. Navíc jsem chtěl mít větší kontrolu nad tím, co budu dělat. Představa hereckého života mě děsila.“

Po získání bakalářského titulu na University of Reading se definitivně rozhodl stát spisovatelem a za tím účelem absolvoval dva magisterské programy – jeden na Central School of Speech and Drama, kde studovali i Harold Pinter a Judy Dench, a druhý na Birmingham University. Díky tomu prošel řadou kurzů tvůrčího psaní. „Absolvoval jsem mimo jiné kurz tvůrčího psaní, který pořádalo Soho Theatre. Avšak přibližně ve stejné době jsem se stal členem Royal

Court Young Writers Group, skupiny, kterou vedl Simon Stephens. V tomto období jsem začal opravdu psát. Pobyt mezi ostatními autory v Royal Court, sledování her a získávání zpětné vazby na své první pokusy na mě mělo zásadní vliv.“ Spřátelil se tam s – dnes již také proslaveným dramatikem – Mikiem Bartlettem a založil s ním „kolektiv spisovatelů“ *The Apathists*. S dalšími čtyřmi dramatiky se v něm měli vzájemně provokovat, „abychom psali tak, jak bychom jinak nepsali“.

V tomto období se také poprvé dostává Macmillanův text na profesionální jeviště. V roce 2005 v Theatre503 má světovou premiéru krátký monolog ženy středního věku, která se vypořádává se zneužitím, *The Most Humane Way to Kill a Lobster*. Větší pozornost však získala až jeho další hra – *Monster*. Poslal ji do prvního ročníku soutěže Bruntwood Prize for Playwriting, kterou pořádala a dosud pořádá Royal Exchange Theatre v Manchesteru, a vyhrál. „Ocenění, uznání a vyhrané peníze mi umožnily brát se jako autor vážně. Získal jsem tím sebedůvěru a také čas na přípravu další hry.“

Macmillan v *Monster*, jak trefně poznamenali v Guardianu, prověřil své (a tedy i naše) „liberální instinkty až do krajnosti“. Využil k tomu postavu traumatizovaného násilnického čtrnáctiletého chlapce Darryla, kterého po vyloučení z vyučování dostane na starosti nezkušený pedagog Tom. Tom Darryla odmítne brát jako ztracený případ a pokusí se mu s vědomím velkého rizika pomoci. Hra vrcholí velkolepou scénou, v níž ozbrojený Darryl vnikne do Tomova domu, kde jeho těhotná žena paralyzovaná strachem paralyzuje útočníka čirou pravdou: „Co po mně chceš? / Nedokážu ti pomoci. / Je mi líto, že s tebou škola vyjebala. Je mi líto, že je náš vzdělávací systém v hajzlu. Ale víš co? Většina lidí to zvládá. Je mi líto, žeš musel koukat na tolik odporných filmů, že ti lhali, že tě zahlcovali špatným jídlem a gangsterským rapem. Je mi líto, že se obviňuješ z toho, že tvůj otec odešel a tvá matka si vzala život. Ráda bych ti řekla, že to není tvoje vina, ale / je. Jsem si jistá, že ani jeden z nich tě nedokázal vystát.“

Monster je Macmillanova nejklassičtější hra – nevybočuje z psychorealistického rámce a v rozmezí deseti scén vypráví výhradně prostřednictvím dialogu a čtyř postav napínavý příběh, který vyniká srozumitelným otevřením otázky odpovědnosti za naše děti. Když v roce 2007 Royal Exchange Theatre Macmillanův celovečerní debut, který věnoval své matce (!), zinscenovalo, nejeden kritik byl překvapen, že takto zralou hru napsal pětadvacátník...

Následující tři roky Macmillan čelící realitě „placení nájmu a zakládání rodiny“ hledal své místo na divadelní mapě s obavou, že se zařadí mezi tvůrce, kteří opustili profesi potom, co kvůli finančním a praktickým důvodům na sobě nemohli pracovat a dosáhnout „velkého kariérního průlomu“. S pochybnostmi dál pokračoval ve

vdělávání (navštěvoval třeba program pro mladé dramatiky Old Vic New Voice), účastnil se menších projektů v různých divadlech (např. Hampstead Theatre) a poprvé (a ne naposledy) navázal spolupráci s BBC Radio 4 (debutoval tam „rozhlasovou romantickou komedií o konci světa“ *I Wish To Apologise For My Part In The Apocalypse*).

Ze zpětného pohledu bylo nejvýznamnějším krokem přijetí nabídky stát se dvorním autorem londýnské divadelní skupiny Paines Plough, která se od roku 1974 specializuje výhradně na uvádění původních her – a to včetně podpory začínajících dramatiků. To ona má na svědomí Macmillanův „velký průlom“ – komorní hru pro dva herce *Plíce*. K nejhranějším Macmillanovým hrám nepatří jen ve světě, ale také v České republice – dočkala se u nás zatím čtyř inscenací a jednoho scénického čtení. Ústřední dilema konverzačního dramatu s komediálními prvky spočívá v otázce, zda mít, nebo nemít dítě, když je na světě už „sedm nebo kolik miliard lidí“, „ničeho není dost“ a nezvratná změna klimatu nevěští nic dobrého. Mužův návrh počít dítě rozproudí nepřetržitý formálně inovativní dialog, který bez přerušení mění místo děje i čas.

„Tato hra je psána pro prázdné jeviště. Nejsou tu žádné kulisy, žádný nábytek, žádné rekvizity a žádné předstírání.“

V souvislosti s *Plícemi* Duncan Macmillan poprvé podrobněji promluvil i o svém osobním životě: „Hra je tak trochu plodem mých obav z blížící se třicátky a vstupu do nového životního údobí. Snažil jsem se převzít větší osobní zodpovědnost... zasnoubil jsem se, pořídil si kočku. Postavy z *Plíc* zobrazují mé úzkosti, které jsem se tímto způsobem pokusil artikulovat... jak být dobrým člověkem, jak žít dobrý život, jak mít dobrý vliv na planetu a na lidi? Jak to všechno dělat v době, kdy se dobro a zlo nejeví tak jednoznačné jako dříve.“ Nutno podotknout, že pět let po napsání *Plíc* se již ženatému Macmillanovi narodil syn.

Plíce měly světovou premiéru v USA (ve Studio Theatre ve Washingtonu, D.C.) a záhy pronikly zpět do Londýna (kde získaly cenu za nejlepší hru v rámci Off West End Awards) anebo také do Berlína. Při přípravě inscenace pro Schaubühne se Macmillan seznámil s o generaci starší krajankou, režisérkou Katie Mitchell. Její „unplugged“ koncepce *Plíc* Macmillana nadchnula – herci seděli na statických bicyklech a šlapáním vyráběli „zelenou“ energii, kterou režisérka použila k nasvícení jeviště. Macmillan s Mitchell poté vytvořil ještě řadu dalších projektů. Zmiňme alespoň jejich spanilou jízdu německojazyčnými divadly v roce 2014: pro vídeňský Burgtheater připravili adaptaci Handkeho novely *Nežádané neštěstí*, pro ber-

línskou Schaubühne vytvořili vizuálně podmanivou inscenaci o morální odpovědnosti vědy za časů války *The Forbidden Zone* a pro Hamburg Schauspielhaus ve spolupráci s Royal Court Theatre Macmillan napsal ve spolupráci s vědcem Chrisem Rapleyem „divadelní lekci“ o změně klimatu 2071.

Avšak zpátky k Paines Plough. Soubor umělecky vedli James Grieve a režisér George Perrin. Právě Perrinova podpora sehrála klíčovou roli jak při vzniku *Plíc*, tak při vzniku *Všech báječných věcí*. Původ tohoto interaktivního monodramatu či divadelního stand-upu sahá k Macmillanovým dramatickým juveniliím. V jednom takovém pokusu účinkovala herečka Rosie Thomson, které však autor nepředepsal ani jednu repliku. Po představení mu s přímým pohledem do očí řekla, že je jejím dlužníkem. Když ho sdružení divadelníků The Miniaturists, jehož členové milují krátké hry a iniciují jejich vznik i inscenování, o několik měsíců později požádalo o miniaturu, napsal pro Rosie patnáctiminutový monolog *Sleeve Notes*. Povídka s totožnou kostrou, jakou mají *Všechny báječné věci*, se opírá jen o scény s rodiči a o průběžnou tvorbu seznamu nejbáječnejších věcí, pro něž stojí za to žít. Postrádá ale jakékoli vedlejší postavy i náznaky interakce. Rosie byla nadšená a diváci s ní.

Macmillan se k textu vrátil, když jej Paines Plough pozvalo na akci v Trafalgar Studios, kde nejrůznější dramatici měli předvést nějaké své vybrané dílo. *Sleeve Notes* transformoval pro mužského vypravěče – např. položku opěvující krásu „bot“ přepsal na „Marlona Branda“ (autor i u *Všech báječných věcí* poznamenává, že je může ztvárnit jak žena, tak muž „jakéhokoliv věku a barvy pleti“) – a text sám přednesl. George Perrin byl ohromen: „Lidé se mi o té povídce zmiňovali ještě asi rok po veřejném čtení. Říkali mi, jak jim utkvěla v paměti. Jak jemně změnila jejich pohled na svět. S Duncanem jsme se proto sešli na kávu a vymysleli, že bychom onen seznam skutečně vytvořili. Od nuly. A mohl by ho, stejně jako v příběhu, kdokoli doplnit a sdílet. Nebyli jsme si jistí, jak přesně začít, a tak jsme založili skupinu na Facebooku v naději, že oslovíme ty, kteří příběh už znají. Doufali jsme, že nám ve vytváření seznamu pomohou. Do několika hodin přišly první příspěvky.“

Perrin se u internetového seznamu nezastavil a s dvěma výtvarníky všechny příspěvky přenesl na lístečky, novinové odstřížky, obálky, prostě na cokoliv, z čeho se dala vytvořit výstava. Projekt vyvrcholil v roce 2009 na hudebním festivalu Latitude. Ve stanu naplněném vytvořenými lístečky se střídaly nejrůznější osobnosti, které *Sleeve Notes* četly pořád dokola... Po několikadenním happeningu projekt ustal, ale Perrin i tak neustále ponoukali diváci zasažení Macmillanovou povídkou, aby se k dílu vrátili. Ozývali se mu i odborníci, kteří v povídce viděli naději, jak citlivě otevřít bolestné téma dobrovolného odchodu ze života. A tak Perrin během zkoušení *Plíc* Macmillanovi navrhnul, aby se k *Sleeve Notes* vrátili. Macmillan ale cítil, že potřebují nové oči.

Nápad oslovit v Irsku narozeného komika Jonnyho Donahoe, který se proslavil především jako stand-up komik, improvizátor a člen komediální hudební skupiny Jonny & the Baptists, vypovídá o tom, jak Macmillan s Perrinem o látce uvažovali. Nešlo jim o to povídku zdivadelnit, ale spíš rozvinout její už odzkoušený terapeutický a osvětový potenciál. To však vyžadovalo rozostření hranice mezi vypravěčem a posluchačem a přetvoření pasivního posluchače v aktivního aktéra. Pro něco takového nepotřebovali herce, ale právě někoho jako Donahoe. Jeho zjev vzbuzoval důvěru a jeho zkušenosti s improvizací a stand-upem zaručovaly schopnost navázat s diváky přímou komunikaci. Jedině tak se autorům mohlo podařit, aby vypravěč příběh nehrál, nepředstíral, ale žil: „Stávalo se to, už když jsem povídku veřejně předčítal já a stává se to i teď, když ji interpretuje Jonny. Lidi si myslí, že je to pravda.“

S Donahoem počalo dlouhé období studia, sběru materiálů, výzkumů, psaní a pokusů, neboť si všichni tři byli moc dobře vědomi, že se pohybují na tenkém ledu (zvláště s vědomím „Wertherova efektu“). „Bylo pro nás důležité najít jazyk, jakým mluvit o depresi, sebevraždě a zármutku. Ukázalo se, že nejlepší je jazyk smíchu,“ naznačil svůj přínos Donahoe. Macmillan ho pochopitelně ocenil a připsal mu částečné autorství hry. „Jonny přišel s objevnými způsoby, jak zapojit publikum, které by mě ani George nenapadly.“

Dokončenou hru, kterou Macmillan věnoval svému otci (!), předvedli na festivalu v Edinburghu v roce 2014. Kritik Chris Weigand *Všechny báječné věci* zařadil na první místo v žebříčku nejlepších inscenací roku a strhla se lavina. *Báječných věcí* se chopila produkční společnost, která hledala nenákladnou show do Barrow Street Theatre v New Yorku, a v roce 2015 ji tam přenesla. Násled-

ně Donahoe odehrál zhruba 400 repríz po celém světě, přičemž ohromil i HBO, která inscenaci v roce 2016 zaznamenala (najdete ji v jejich videotéce). Samotný text pak pronikl do všech možných států ve všech možných jazycích. Ignorovat ho nemohli ani tuzemští divadelníci. Po české premiéře 5. října 2017 v Západočeském divadle v Chebu (Pavla Richtu režíroval Zdeněk Bartoš) hru nastudovala ještě pražská umělecká skupina OLDstars (Daniela Krejčíka režíroval Tomáš Staněk) a Městské divadlo Kladno (Kristinu Sitkovou režírovala Kristýna Čepková). Z logiky textu, jehož úpravy (lokalizaci, hudební dramaturgii, autorský vklad herce atp.) autor povoluje, ba přímo vyžaduje, však vyplývá, že každá inscenace byla a vždycky bude jiná. To, co se daný večer odehraje záleží jak na osobnosti herce, tak na divácích.

Režisérka Karin Krajčo Babinská

Osobnost Duncana Macmillana a jeho terapeutický přístup k divadlu má rok od roku větší váhu, což mimovolně dokazuje narůstající seznam literárních veličin, které mu prestižní britská divadla s důvěrou zadávají k adaptaci – Ödön von Horváth, George Orwell, Paul Auster či Henrik Ibsen. Už několik let dokonce pracuje na obřím projektu – na dramatizaci *Hry o trůny*... A ačkoli si ho všiml i televizní průmysl (osmidílný seriál pro HBO o milostném vztahu tří lidí *Trigonometry*), k divadlu se vždycky vrátil. „Je v pořádku, abychom posedávali v divadle, utráceli peníze za lístky, za cestu, za hlídání dětí? Je v pořádku, abychom strávili večer posloucháním malicherných problémů lidí střední třídy? Je to smysluplné využití našich zdrojů? V tomto ohledu jsem pořád velmi rozpolcený, ale práce na hře *Lidé, města, věci*, zkoumání dané problematiky a setkávání s lidmi, kteří se potýkali se závislostí, mě donutilo uvědomit si, že je přece jen něco velmi cenného na tom, když se sejdeme a sdílíme své osudy, když se vzájemně bereme vážně, když přemýšlíme o světě, který nás obklopuje, o našem postavení v něm, o lidech kolem nás, když přemýšlíme nejen o nás jako o jednotlivcích, ale o nás v kontextu ostatních, o těch, s kterými se setkáváme a s kterými máme nějaký vztah. To je něco, co divadlo podle mého názoru dělá lépe než kterákoli jiná umělecká forma – dotazuje se, obnažuje, zjišťuje a reaguje. A u toho procvičuje empatii a rozšiřuje emocionální a intelektuální slovník. V tom je divadlo nenahraditelné.“ Není pochyb, že „divadlo“ na seznam všech báječných věcí patří.

Napsal Pavel Ondruch

ROZHOVOR

Duncan
Macmillan

Z rozhovoru **Davidu Gordona s Duncanem Macmillanem**, který vznikl pro platformu TheaterMania při příležitosti americké premiéry *Všech báječných věcí* v newyorském Barrow Street Theatre (2014):

Hra *Všechny báječné věci* je strašně vtipná, a to i navzdory tomu, že pojednává o depresi a sebevraždě. Charakterizoval byste ji jako „komedii o sebevraždě“?

Komedie o sebevraždě... Nejsem si jistý, jak by na mě taková zjednodušující popiska působila. Vždyť je to hlavně o tom, jak se nám – lidským bytostem – žije na tomto světě. Na to se ptá každé drama. Snažím se sice diváka povzbudit, ale ne za cenu podlehnutí kýči a sentimentalitě. Má hra se pokouší zachytit složitost života a při té příležitosti vás snad i rozradostní.

Jonny
Donahoe

Jaká je geneze této hry? Slyšel jsem, že vznikla na základě vaší povídky.

Vznikla na základě povídky, kterou jsem napsal jako dárek pro jednu úžasnou herečku. Hrála v mé první hře na festivalu London Fringe, ale neměla žádnou repliku. Využil jsem proto možnosti napsat pro ni krátkou povídku. Monolog se měl přednést jen jednou, ale nakonec se odehrálo i několik repríz. Následovala další jednorázová uvedení, po nichž se mě režisér George Perrin zeptal, jestli bychom na této látce nemohli dál pracovat. S Georgem jsme roky hledali způsob, jak přetvořit příběh v inscenaci. Než se k nám přidal Jonny Donahoe, vzniklo mnoho verzí. A Jonny si teď text přetváří podle sebe tím, že ho každý večer znovu a znovu oživuje.

Jak moc Jonny ovlivnil improvizální složku vaší hry?

Nikdo není jako on. Jsem zvědavý, jestli tuhle hru někdy uděláme s někým jiným. S Jonnym je totiž hodně propojená. Ostatně i její struktura se opírá o jeho nápady. Jonny je stand-up komik, který nikdy předtím v divadelní hře nehrál, ale jako performer je neuvěřitelně velkomyslný. Diváci se s ním cítí bezpečně, díky čemuž ochotně spolupracují. To je výjimečný dar. Je taky mimořádně pohotový, což je pro inscenaci, která má mnoho proměnných a pokaždé bude úplně jiná, hodně důležité. Za hravost, která v textu je, vděčíme z velké části právě jemu.

Proč psát hru právě o tomto konkrétním tématu?

Naší základní intencí je snaha najít způsob, jak ne úplně vážně mluvit o těch nejvážnějších věcech. Jsme přesvědčení, že se v naší kultuře, konkrétně v debatách o psychickém zdraví, něco opomíjí, zejména pokud jde o sebevražedné deprese. Média depresi buď považují za naprosté tabu a ignorují ji, nebo ji fetišizují a romantizují. Nikdy neslyšíte o lidech, kteří od devíti do pěti pracují v kanceláři a vezmou si život. Slyšíte jen o umělcích, zpěvácích či o modelkách, což je zavádějící a k ničemu. Naše inscenace hledá formu, v jaké může skupina lidí o tomto tématu společně přemýšlet – zcela bezpečně a s povzbudivým dopadem.

V jakém okamžiku jste si uvědomili, že jste stvořili dílo s velkým emocionálním dopadem?

Velmi brzy. Pracovali jsme na inscenaci ve vesnických sálech, kam dorazilo třeba jen patnáct diváků. Později jsme si udělali i několik průzkumů, z nichž vyplynula překvapivá věc. Velké procento dotazovaných se nám přiznalo, že něco takového také zažili. Vyjádřili nám vděčnost, že jsme tohle téma nezneužili a ocenili, že jsme k němu přistoupili tak křehkým způsobem. Opravdu nás to zasáhlo a v konečné fázi taky trochu povzbudilo.

Z rozhovoru Ryana McPheea s Jonnym Donahoem, který vznikl pro platformu Broadway.com při příležitosti premiéry záznamu inscenace *Všech báječných věcí* na HBO (2016):

Způsob, jakým příběh vyprávíte je nesmírně intimní, a přestože není autobiografický, působí velmi osobně. Kde končí vypravěč *Všech báječných věcí* a začíná Jonny Donahoe?

Tato hra v podstatě pravdivě zachycuje můj život a stejně tak pravdivě zachycuje život Duncana Macmillana. A to i přesto, že se ani jednomu z nás nic z tohoto příběhu nestalo. Říkáme, že je založen na skutečných i nesktečných událostech. I když vypravěč tento příběh ve skutečnosti neprožil, může v něm najít spoustu podobností se svým životem. Nějaký takový příběh prožila celá řada dalších lidí. A právě s nimi jsme se potkávali, s nimi jsme mluvili, jejich příběh se pokoušíme co nejlépe a co nejpravdivěji vyličit.

Co bylo pro vás, Macmillana a režiséra George Perrina na přípravě inscenace nejobtížnější?

Ze všeho nejvíc jsme usilovali o to, aby ani na okamžik nebylo pochyb o autenticitě příběhu. Deprese se ve vašem životě objeví, ať chcete, nebo ne. Je nutné o ní umět mluvit a ovládat nástroje, s kterými jí dokážete porozumět. Za opravdu zásadní také považuji to, že jsme nezastírali, jak náročné to je. Dramatik má tendenci být dramatický. My jsme to ale s dramatičností nechtěli přehánět. Bylo poměrně náročné předložit téma přesně takové, jaké je a nepřikrášlovat ho jazykem či metaforami.

Diváci jsou zásadní součástí inscenace. Zkomplikovalo to její zkoušení?

Jonny Donahoe ve *Všech báječných věcech* v Barrow Street Theatre v New Yorku (2015).

Vzali jsme to jako výzvu. Můžete si připravit, co chcete říct, můžete si určit i v jakém pořadí to chcete říct, ale bez publika jste stejně v koncích. V mnohém se to podobá stand-upu. Stand-upový komik si nemůže sednout a napsat hodinový monolog. Poznamená si tohle, poznamená si ono a pak tyhle útržky spojí dohromady. V divadelní společnosti Paines Plough jsme během příprav vyzkoušeli mnohé. Například jsme trvali na tom, aby každý v kanceláři ve čtyři hodiny odpoledne zaklapl notebook a přišel k nám na zkoušku. A já jim předvedl novou část hry.

Někteří diváci, s nimiž ve filmové verzi komunikujete – zejména muž, který hraje vašeho otce – působí tak dokonale, že se ani nechce věřit, že šlo o improvizaci. Máte nějaký trik, který vám zaručuje výběr toho správného diváka-spoluhráče?

Muž, který hraje mého otce je velkolepé dílo štěstěny. Býval rabínem. Neznal jsem ho a od té doby jsem se s ním už neviděl. Když se na něj teď dívám, působí, jako kdyby věděl, co má dělat – prostě to vycítil. Po celou dobu představení nastavuji pravidla, aniž by si toho diváci všimli, a tím vytvářím pocit absolutního bezpečí. Každý tudíž může udělat cokoli. Jakýkoli divákův zásah vítám. Pokud improvizace funguje, je na ní něco unikátního. Nelze ji zapsat, natož nazkoušet, trvalo by měsíce, než bychom dosáhli správné míry spontánnosti. Něco takového existuje jen v daném okamžiku, protože to z daného okamžiku vychází. Lidé vědí, že je to pravda, protože takový je život.

Když je živé publikum tak zásadní, jak je možné, že filmový záznam vaší inscenace funguje?

Publikum kolem vás je do velké míry součástí scény. Vidíte úplně každého. A Randy a Fenton to představení natočili překrásně. Velmi decentně. Použili 17 nebo 19 kamer a každou z nich pečlivě ukryli. Takže k tomu přistoupili podobně, jak David Attenborough k sérii *Planeta Země*. Aby lvy nevyplašil, ukryl kamery do skal a do stromů.

Jonny Donahoe ve Všech báječných věcech v Barrow Street Theatre v New Yorku (2015).

Co doufáte, že si z představení odnese někdo, kdo bojuje s nějakým druhem psychického onemocnění?

Život je sice těžký, ale zítra bude líp než dneska. Pro lidi se sebevražednými sklony je nejtěžší vědomí toho, že sebevraždě stačí vyhrát jen jednou, zatímco život musí vítězit každý den. Vztít si život je vždycky chyba. Pokud je vám nejhůř, s někým si promluvte. Sdílejte to. Udělejte cokoli, jen ne tak drastický a fatální čin. Zítřek bude lepší. Možná ne dokonale, ale lepší.

Z rozhovoru s Jonnym Donahoe a Duncanem Macmillanem při příležitosti premiéry záznamu inscenace *Všech báječných věcí* na HBO (2016):

HBO: Proč jste považovali za nutné zapojit do inscenace diváky?

Duncan Macmillan: Chtěli jsme, aby inscenace byla v podstatě rozprava v rozsvíceném sále. Všichni se mezi sebou mohou vidět, slyšet, společně se smát i plakat. Základní „gesto díla“, tak jsme si navykli tomu říkat, spočívalo v neustálé snaze neoddělovat se od publika, ve snaze dělat všechno společně.

HBO: Jak jste v souvislosti s touto hrou přistupovali k debatě o depresi a sebevraždě?

Duncan Macmillan: Jedná se o děsivé a temné téma, k němuž jsme nechtěli přistupovat sentimentálně. Zároveň jsme o něm chtěli mluvit upřímně a tak, abychom tím třeba někomu pomohli. Cítili jsme, že je nezbytné udělat to, co je u britských mužů velmi vzácné: mluvit o emocích. Museli jsme proto být vtipní, otevření, velkorysí a vstřícní – nikoho z publika jsme nechtěli vyplašit.

Jonny Donahoe: I proto hrajeme v aréně. Všude kolem vás jsou lidé, kteří jsou součástí jednání, reagují, smějí se a pláčou. Často se třeba stává, že nějaký pár se najednou chytí za ruce. Z toho důvodu vždy trváme na tom, abychom hráli v aréně; nejde jen o to, že musíte vidět ty, kteří vám hrají „Otce“ a „Přítelkyni“, musíte také vidět, jak na vás diváci reagují. V tomto bodě se střetává forma s obsahem inscenace. Deprese je něco, co se týká každého z nás, ať už přímo, nebo nepřímo, a jediný způsob, jak se s ní vypořádat, je otevřeně o ní mluvit.

(Výňatky z rozhovorů vybral a přeložil Pavel Ondruch.)

V roce 2022, na Světový den prevence sebevražd 10. září, spustil Národní ústav duševního zdraví (NUDZ) novou webovou stránku **www.sebevrazdy.cz**. „Myslíme si, že by se o sebevraždách mělo mluvit. Tento web jsme vytvořili za účelem poskytování ověřených informací, možností pomoci, inspirativních zdrojů a mnoho dalšího.“ V České republice tak konečně vznikla snadno dostupná platforma určená těm, kteří mají sebevražedné myšlenky, těm, kteří se zotavují po pokusu o sebevraždu, těm, kteří mají o někoho strach a potřebují poradit, jak poskytnout pomoc při riziku sebevraždy, a v neposlední řadě těm, kteří o někoho přišli...

POKUD MÁTE SEBEVRAŽEDNÉ MYŠLENKY,
ZAVOLEJTE NA LINKU PRVNÍ PSYCHICKÉ
POMOCI: **116 123**.

MŮJ OSOBNÍ SEZNAM VŠECH BÁJEČNÝCH VĚCÍ

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2023/2024 dále vidět

BRÁCHA

SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná saga slavného britského dramatika. Hrají Veronika Khlek Kubařová, Marek Němec a Igor Orozovič. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, drsní chlapíci Denny a Joey jsou parťáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáží vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klim-sza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DOBROU NOC, MAMI

MARSHA NORMAN, Jessie se rozhodla. Zbývá už jen vše svěřit matce... Strhující psychologické drama, které v roce 1983 získalo Pulitzerovu cenu. Hrají Taťjana Medvecká a Lucie Štěpánková. Režie Vít Vencel.

DOVOLENÁ PANÍ JOSEFY

DANY LAURENT, žádné manželství není v takových troskách, aby ho jedna svérázná hospodyně nedokázala zachránit. Úspěšná francouzská komedie o tom, jak umí být život krásný a zábavný, i když to tak někdy nevypadá. Hrají Jitka Smutná, Tereza Nekudová a Radek Valenta nebo Ondřej Novák. Režie Milan Schejbal.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

MISS DIETRICH LITUJE

GAIL LOUW, matka a dcera. Regina Rázlová jako MARLENE DIETRICH a Simona Postlerová jako MARIA RIVA ve strhujícím rodinném souboji. Láska a sebeláska. Zlatý prach slávy a neúprosný čas. Věčná bitva s minulostí. Kdo zvítězí? Režie Radovan Lipus.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PŘÍTELKYNĚ

JEN SILVERMAN, „Rozvedená padesátnice hledá spolubydlící. Zn: Klidný podzim života.“ Na inzerát odpoví Robyn, akorát je pravý opak toho, co si Sharon přála... Dojemná komedie, v níž se usedlá domácnost kdesi v zapadákově oťrese v základech. Hrají Alena Mihulová a Jitka Smutná. Režie Tereza Karpianus.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně našel svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořád natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SKLENĚNÝ STROP

DAVID HARE, dva rozdílné světy, dva nesmiřitelné přístupy k životu a jeden společný pocit viny, kterého se nejde zbavit. Fascinující střet dvou silných osobností, které se nedokáží přestat milovat, ačkoli je všechno proti. Hrají Tatiana Dyková, Jiří Langmajer, Matěj Převrátíl nebo Vladimír Pokorný. Režie Vít Vencel.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI

GER THIJIS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomedie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

STŮL PRO DVA

STEWART PRINGLE, Denise a Harry jsou ze stejného městečka, ale přes-to se skoro neznají. Až dosud... Něžná komedie o lásce ve zralém věku. Hrají Alena Mihulová a Dalibor Gondík. Režie Pavel Ondruch.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k tanečnici s nohou v ortéze... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepřekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

Dárci židli

Zlata ADAMOVSká | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA |
Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA |
Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ |
Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ |
Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ |
Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ |
Věra ČASLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ |
Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ & Dr. Milan SLÁDEK |
Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL |
Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ |
Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA |
Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN |
MUDr. Alfred GEBHARD | Václav HAUPT | Dagmar & Václav HAVLOVI |
Bohumila & Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ |
Hana & Karel HEŘMÁNKOVI | Radek HOLUB | MUDr. Radkín HONZÁK |
Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK |
Eva & Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Vítězslav JANDÁK |
Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK |
PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. |
Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER |
Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Milan KŇÁŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ |
KOOPERATIVA POJIŠŤOVNA, a.s., Vienna Insurance Group |
Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-
KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS |
Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | MUDr. Roman KUFA |
Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA |
Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ |
Dana & Petr MALÁSKOVI | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ |
Taťjana MEDVECKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana & Matěj MINÁČOVI |
Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana & Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL |
Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA |
Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ |
Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC |
Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK |
MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Ota ORNEST |
Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. |
Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ | Mgr. Robert PERGL |
Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK |
Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ |
Chantal POUILLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ |
Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL –
Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÄFFEROVÁ |
Jiří SCHMITZER | Jan & Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír & Petr SÍSOVI |
Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA |
Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ |
Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH |
Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ |
Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ |
Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ |
Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE |
Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ | Petra & Josef VAVROUŠKOVI |
Vít VENC | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER |
Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS |
Anna WETLINSKÁ | Jan & Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ |
Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA |

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět v divadelním klubu a ve foyeru divadla.

